

Wõta ja loe!

№ 23. — 3. aastakäik.

Ilmub 13. novembril 1934.

Suur ümberhindamine.

Saksa suur marsjal Moltke on kord lausunud, et igawikus sünnib suur ümberhindamine. Seal pole kindral enam kindral, kelle sõnu tuhandes kuulewad, ja miljonitemehel pole pennigi rohkem kui kerjusel.

Nii näitab ka Piibel. Igawikus on teistsugused mõõdupuud inimväärtuse hindamiseks. See, mis siin inimeste meelest oli suur, see on seal null. Maailma austuse ja lugupidamise loorberid närbuwad ning kõik hiilgus ja sära tuhmu. Siis osutuwad asjatuks paljud meie waewad ja wõitlused ajalikkude wäärtuste pärast, sest need pole seal enam hinnas.

Juba siin maa peal wõime seda wähest läbi elada jageli traagilisel wiisil, kui see, mis meil hinnas, korraka nagu tormihoo puruneb. Oleme näinud, kuidas revolutsiooni keerises sündis suur ümberhindamine, mis põrnu paiskas päritud suuruse ja seisusetuunde. Wärsid ja woorimehed langesid ühele pulgale ja kui miljonäridel läksid raha ning mõisad, polnud ta midagi enam, kui kerjus. Eile olid tunginud uued waated, mõisted ja wäärtused.

Nii kõikuw on juba siin elus kõik, millele inimene tahab rajada oma eluhoonet.

Paljud elawad läbi suurt wäärtuste ümberhindamist igawiku läwel — surmawoodil. Igawiku segamatu walguis kaotab elu pettepidid ja siis tunneb inimhing suurt tühjust, kõigest sellest, mis talle enne olnud kallis.

Nii pidi tunnistama Soome suur kirjanik Jahani Aho suriwoodil: „Ma olen söötanud haganatega Soome rahwast!“ Rahwatusid ja närbusid selles tundmises kõik ta loorberid.

Kui kedagi kuningat suriwoodil tuli waatama ta õpetaja ja rääkides ütles: „Teie majesteet“, siis õiendas surja: „Ei mitte nii, waid waene patune!“ Seal oli sulanud käest wõim ja surmamajesteedi wastu ei saanud läkitada oma rügemente — see poleks aidanud.

On hää kui tohime läbi elada juba siin elus, seda ümberhindamist j. o. hakates tõeliselt waatama elule ja ta wäärtustele igawiku seisukohast. Seda tegi kord ka apostel Paulus, kui ta ütles: „Alga seda, mis mulle kasuks oli, seda olen ma kahjaks arwanud Kristuse pärast. Ja tõesti, mina arwan ka kõik kahjaks oma Issanda Jeesuse Kristuse wäga kalli tundmise wastu, kelle pärast ma kõik olen kahjaks arwanud ja arwan seda kõik pühmed olewat, et ma Kristuse wõiksin kasuks saada.“

Sarnasele mehele, kellel niisugune läbielamine ofaks oli, ei võinud igawik tuua pettumusi, ega ahastust. Ta asetus elama igawiku ilma-
tiku juba siin maa peal ja waatles kõigile igawiku seisukohast. Sellest
seisukohast muutus talle ka tühiseks ta enda wagadus ja õiglus, ning ta
ruttas jeda wahetama Kristuse õiguse wastu.

Sarnane teine mees oli Mooses, kelle kohta on öeldud: „Ja
arwas Kristuse teotust suuremaks rikkuseks, kui Egiptuse maa wara, sest
ta waatas tasumisele (s. o. tagajärgedele) Hebr. 11:26.

Seefugune wäärtuste ümberhindamine peab tulema ka sinu elus.
Lase põrmu langeda, mis on kaduw ja maine, ning suureks saada Ju-
mala suur päästmise plaan sinu elu suhtes.

Kui pilkaja waihis.

Kord sõitis keegi ewangeelinmi kuulutaja wagunis, kus ka üks
pilkaja oli. Paljude pilkeliste märkuste järele tõstis ta üles küsimuse,
milline wõiks olla küll kõige suurem Piibli ime. Kui keegi ta küsimu-
sele wastata ei wõinud, ütles ta ise: „Suurim Piibli ime on see, et
Elias tulises wantris taewa läks, seal juures ennast ära põletamata.“

Kõik naerisid.

Seal tõusis jutlustaja üles ja ütles kõrgendatud toonil: „Mina
tean weel ühe suurema ime.“ „Ja see oleks?“ küsis pilkaja. Ring
jutlustaja wastas: „Et Jumal oma kannatuses end nõnda pilgata la-
seb; kui mina Jumal oleksin, häwitaksin ma iga pilkaja pilkaga!“

Pilkaja istus kaua, nagu walgust rabatud, waihides ja kogu selts-
konna üle laskus sõnatu waihus.

„Wõi põlgad ja tema helduse ja kannatuse ning pikameele rikkust?
Eks ja ei tea, et Jumala heldus sind meelega paranda-
misele saadab.“

Uga sina kogud iseenele oma kanguse ja patustpöõrmata südamega
wiha otse kui warandust wiha ja Jumal õige kohta ilmuta-
mise päewaks, kes igauhele maksab tema tegude järele“ Room. 2:4—6.

Läbi kannatuste rõõmule.

Seltskondliikudele kooswiibimistele wabul õhtuil ühte paremasse
pererkonda oli mulgi ofawõtu wõimalus. See oli tõesti waimset elus-
taw ring, kõigist seisustest, kes kogunesid maja peremehe ümber. Kuid
wiimane palus mind ka muidu sisse astuda, kui tee siit mööda läheb.

Nii astusingi ühel hommikul sisse. Seltsis läksime läbi ruumide,
mis kaunistatud olid mitmesuguste mälestusefemetega, eriti kuulsast
Berliini ajajärgust. Mida kõik oleksid wõinud jutustada need loorberi-
pärjad, linnid ja pildid! „See on ju tore,“ ütlesin ma nähes nii palju
autogramme suurtekt meistritelt kunsti ja muusika alalt kuni Goetheni.

„Ja, aga ometi pole te weel näinud kõige paremat siin majas.
Uga te peate jeda nägema: wäikest waihet pühafoda meie majas. Mis

meid rõhub, saab seal maha pandud, mis riidu tahab põhjustada, saab seal selgitatud ja lepitatud; külmuse vastu leiab sealt rohtu ja meie seisuse kiisatuste vastu on seal sõjariistade kammer, wõi kirik, kui tahate, kus me palume. Tulge!”

Ma astusin lihtsa eesriidega eraldatud ruumi. Lumivalges woosis lamaskreenete, waimuelu wäljendawate näojoontega haige. Glawad, tumedad silmad loitsid weidi punastunud näos. „See on meie armas tütar“, ütles majaisand. „Wiieteiskümneaastaselt juba lamab ta haigena ja halwatuna ja nii on ta olnud juba kakskümmend wiis aastat, et ole, me süda?”

Haige noogutas pääga. „Aga tema kannatused on meie õnnistus, mille eest me igapäew Jumalat täname. Siin õpime me äraandmist ja kannatust ning waikib rahutu süda.“ Ring suudeldes haige otsaesisele ütles ta:

„Kägemiseni, mu õnnistuselaps!”

Ma sirutasin talle käe ja wäljusin . . .

Frommel.

Rahulolematu.

Kes on rahul? Ja, kes? Uuri iseennast ja sa märkad ehk peagi, et kuulud nurisejate, rahuldamatute ja hädaldajate hulka. Wõib olla on korter su meelest liig wilets, riided liig lihtsad, seltskond sulle liig ebasobiw, tunned end teeninud olewat suuremat au, austamist, ülendamist jne.

Õegi Jeesuse jüngrid polnud aina rahul. Neilgi oli kaldumusi isekuse ja auahnuse kiisatustele. Jakobus ja Johannes wäljendawad seda paludes Jssandalt omale aupaiku üks paremal, teine wasakul pool.

Hoiduge rahulolematuse patu eest. See teeb inimese õnnetuks. Õnnelik ja rikas on see, kes on rahul. Kus õpime rahulolemist? Mitte neid waadates, kes elawad paremais olufordades, waid neid, kellel weel pahem on. Waeste majades, haigewoodite ääres, nende juures, kes kannatawad ja muret tunnewad ning kellel puudub ewangeeliumi lohotus. Neil puudub palju sellest, mis meil on. Selliste juures saame palju õppida.

Jeesuse koolis õpime rahulolu. Olgem seepärast ta ustawad õpilased, et ta wõiks teha meid tänulikkudeks. Niikaua kui oleme rahul, oleme ka õnnelikud. Kuid see, kes pole rahul, on õnnetu, olgu ta eluolu milline tahes ja omandagu ta mis tahes. D. Carling.

Sina oled see!

Ühel talumehel, kes halba elu oli elanud, hakkas südametunnistus teda piinama. Siiski püüdis ta selle etteheiteid ja manitsusi lämmatada. Usjata! Ühel päewal, metsas puude mahawõtmise juures, meelestub talle korraga ammuunustatud salm Piiblist: „Sest kirwes on juba puu juurte külge pandud, Seepärast iga puu, mis hääd wilja ei kannu,

raiatakse maha ja wisatakse tulle." „Sina oled sarnane puu, sina oled seda ärateeninud, et sind tulle heidetakse!“ ütles üks hääl ta sees. Ja ta silme ette ilmusid ta palju patte. Rauemini ei wõinud ta enam vastu seista, waid otfis päästmist ja pööras tõsisel palwees Jumala poole. Sellele elamusele järgnes wõimas usuelu.

„Wach auf.“

Wiisil: Armas Jeesus, armastaja. P. liisa 30. (Tal. f. 291)

On sul julgust walitseda Surma elu asemel? On sul julgust vastu panna, Oma armsa Jeesusel? On sul julgust selga pöörda Ondsa taewariigile, Hukatuse poole minna, Igawese walusse?

On sul julgust kauem käia. Laia hukatuse teed? On sul julgust tuulde liüia Jeesu armu kutsuised? On sul julgust ükskord surra Oma suurtes pattudes? On sul julgust wiimisel päewal Seista kohtumõistja ees?

Wiisil: Armas Jeesus, armastaja. P. Liisa 30.

Kui sa teaksid kuidas elu Warju kombel kaob siin, Kuidas patt full' saadab walu Ja kui raske hinge piin, Küll siis peaksid seisma jääma, Enese käest küsima: Mis siis minust peab saama, Kui ma suren pöörmata.

Kui sa teaksid, kuidas Jeesus Jkka weel sind armastab, Kuidas sinu hale seisus Tema südant kurwastab: Ei sa wõiks siis vastu panna Tema armastusele, Küll siis annaksid sa täna Oma südant temale.

Wiisil: Nüüd on see päew ju lõppenud. P. 18.

Hing tule wõla koormaga, Sind ootab Jeesu arm, Ta kätte ennaft usalda, Siis hingest kaob hirin.

Jah Jeesus on see ainus tee, Mis elu sisse wiib, Täit hingamist toob hingele, Ta üksi päästa wõib.

Meil oma kätt nüüd siruta Ja pööra pattudest, Siis ükskord taewas pärid sa Aukrooni igawest.

Wiisil: Oh Jeesus Kristus ja. P. 31.

Just nii kui olen, tulen ma Su juure, Dnistegija, Mind pese oma werega Ja wõta mind su lapses ka.

Siin seisn sinu pale ees Ja palun omas nõtruses, Oh Isjand wõta vastu mind, Ehk küll ma kurwastanud sind.

Su töotustest kinni pean Ja armu peale lootma jään, Üht ka hetsejat hinge ja Ei taha wälja lükata.

Wa-tutaw toimetaja ja wäljaandja Peeter Sink. „Wõta ja Ioe“ hind à 2 senti; 10 tükki — 15 senti. Jlmub 2 X kuus. Matkab aastas 50 f., 1/2 a. 25 f., wälismaale 1 fr. aastas. Tellige, lewitage ja paluge! Doetusi traktaatmisjoni heaks, tellimisi ja kaastõid saata toimetaja aadressil — Päiteje 5—7, Tallinn. Tel. 446—22.

„Külwaja“ (om. R. Kaups) trükk, Keilas 1934.